

Господ ми је много дао кроз учење деце

Интервју са нашим вероучитељем Предрагом Велимировићем

Шта Вас је навело да се бавите веронауком?

– Када сам био мали стално ме је мучило питање, шта је то љубав и смирење? Не сећам се како ми је у руке доспела књига Пролог св. владике Николаја, али дошавши једанпут до ње више нисам могао да се растанем. Сав устрептао и у неком тајанственом страху знао сам да је то мој пут.

Да ли Вам прија рад са децом?

– Када би ви само знали колико ми је Господ дао, колико милости учинио и показао великих примера у тој деци!

Да ли Вам је посао захтеван, колико времена Вам одузима?

– Мој посао између осталог је да научим и покажем љубав према ближњем. Шта може бити радосније ако се неко научи да се лиши нечега да би дао ближњем, да се ограничава, да се суздржава да би ближњи имао мир? Трудимо се да усмеримо своју душу и свој карактер у том смеру да би ближњи могао лако са нама да живи. Тежак је то задатак и тегобан пут који води ка Господу.

Имате ли неки хоби?

– Човеков пут ка спасењу и Богу може да буде и преко хобија или рукодеља. Прављење бројаница, осликавање

икона, прављење икона у дуборезу... тако сам ја као мали волео да сакупљам иконе, а када сам порастао за те иконе сам правео рамове па сам их сав срећан поклањао.

Шта препоручујете вашиим ученицима који сада завршавају осми разред?

– Свака се особа разликује. Све тешко почиње од лаког. Треба васпитавати снагу воље без које је немогућ било какав подвиг. Али, потребно је измерити снагу и могућности: „Седам пута мери једном сеци“, а за шта сте се одлучили, тога морате да се држите. У супротном – циљ се не достиже.

Да ли више волите да радите као наставник или као свештеник?

– Сваки посао има и носи велику одговорност. Сви који су ми поверили своје душе под мојим су особитим старањем. На посебан начин дајем им своју снагу и време. Долазе ми као наставнику и као свештенику и деца и људи са својим потребама, питањима, недоумицама, а и на исповедање помисли.

Јована Поповић VIII-1
Јелисавета Новаковић VIII-1

Главна и одговорна уредница: Милица Јаневска, мастер професор српског језика и књижевности ■ Припрема за штампу: Даница Бранковић, професор технике и информатике ■ Тираж: 1000 ■ Штампа: Штампарија „Подгорина-Тима“

ТАКМИЧЕЊА

Иове школске године наши ученици су учествовали на разним такмичењима постижући добре резултате. Такмичили су се из математике, српског језика, рецитовања, страних језика, историје, географије, биологије, хемије, физике, техничког образовања, ликовне културе...

Од 166 ученика који су се пласирали на општинско такмичење, 53 је освојило прва три места и похвалу. Од тог броја на окружном такмичењу 16 ученика освојило је награде и пласман – прва три места и награду. На 6 републичких такмичења пласирало се 4 ученика.

РЕПУБЛИЧКО ТАКМИЧЕЊЕ

На републичким такмичењима учествовали су: Лука Ивановић 8/4 – хемија, Анђела Арсеновић 7/4 – хемија, Тамара Живковић 8/3 – српски језик и Марија Огњеновић 6/3 – физика, математика и рецитовање.

На екипном републичком такмичењу из математике – Архимедес, учествовало је пет ученика. То су следећи ученици: Вук Огњеновић 4/4, Нина Матић 5/3, Марија Огњеновић 6/3, Мина Лесић 7/3 и Лука Ивановић 8/4.

ОКУРЖНО ТАКМИЧЕЊЕ

На окружно такмичење се пласирало 37 ученика, од којих је 4 ученика освојило прво место, 3 ученика друго место, 6 ученика треће место и 5 ученика је освојило похвалу. Укупно је 18 ученика освојило награду, али се нису сви пласирали на републичко такмичење. Један од разлога је што ученици четвртог разреда, иако имају освојена места на окружном не иду даље, зато што није организовано такмичење републичког нивоа за њих.

МАТЕМАТИКА

Од 69 ученика, 35 ученика је освојило прва три места и похвалу на општинском такмичењу, а 10 ученика на окружном такмичењу. Једна ученица се пласирала на републичко такмичење – то је Марија Огњеновић 6/3

1. Огњеновић Вук 4/4 – прва награда на општинском и окружном такмичењу

2. Лукић Никола 4/4 – 2 награда

3. Бошковић Јована – 3 награда

4. Андрић Ђурђа 4/1 – 3 награда

5. Плавшић Николина 4/3 – похвала

6. Зарић Јована 4/1 – похвала

7. Матић Нина 5/3 – прво место на општинском а друго на окружном такмичењу

8. Мишковић Анђела 5/1 – прва награда на општинском и трећа на окружном такмичењу

9. Огњеновић Марија 6/3 – прва награда на општинском и трећа награда на окружном такмичењу

10. Ивановић Лука 8/4 – друга награда на општинском и похвала на окружном такмичењу.

ЕКИПНО РЕПУБЛИЧКО ТАКМИЧЕЊЕ ИЗ МАТЕМАТИКЕ

На екипном такмичењу Архимедес су учествовали: Вук Огњеновић 4/4, Нина Матић 5/3, Марија Огњеновић 6/3, Мина Лесић 7/3 и Лука Ивановић 8/4. Наша екипа освојила је трећу награду.

СРПСКИ ЈЕЗИК

На општинском такмичењу учествовао је двадесет један ученик а Ђурђија Марјановић 5/2 освојила је прво место на општинском, Мина Лесић 7/3 – прво место на општинском, Јована Вуковић 7/1 – треће место на општинском, Тамара Живковић 8/3 – друго место на општинском, треће место на окружном и пласирала се на републичко такмичење.

Јанко Зарић 3/4, освојио је треће место на окружном литерарном конкурс.

РЕЦИТОВАЊЕ

На општинском такмичењу из рецитовања троје ученика је освојило награде и пласирало се на окружно такмичење. То су ученице: Марија Огњеновић 6/3, Софија Јаневска 2/3 и Маја Мишковић 4/1. На окружном такмичењу Марија Огњеновић је

освојила прву награду и пласирала се на републичко такмичење, док је Софија Јаневска освојила трећу награду.

ГЕОГРАФИЈА

Од пет ученика који су учествовали на општинском такмичењу једна ученица је освојила друго место и пласирала се на окружно такмичење. То је ученица Анђела Арсеновић 7/4.

ХЕМИЈА

Од 18 ученика који су се такмичили, њих 14 освојило је прва три места на општинском, троје ученика се пласирало на окружно, а двоје на републичко такмичење. То су следећи ученици: Анђела Арсеновић 7/4 – друго место на општинском и прво место на окружном и пласман на републичко, Катарина Тулимировић 7/3 – друго место на општинском, Андреја Добросављевић 7/3 – друго место на општинском, Живота Ковачевић 7/3 – друго место, Ана Петровић 7/4 – треће место, Алекса Гавриловић 7/3 – треће место, Миња Церовић 7/4 – треће место, Ивона Ристић 7/4 – треће место, Павле Гавриловић 7/3 – треће место, Милош Благојевић 7/3 – треће место, Лука Ивановић 8/4 – прво место на општинском и окружном такмичењу и пласман на републичко, Димитрије Ђорђевић 8/2 – друго место на општинском, Стефан Марјановић 8/4 треће место, Марија Милиновић 8/3 – треће место.

ФИЗИКА

Од 11 ученика, колико је учествовало на општинском такмичењу из физике, троје ученика је освојило награде, двоје ученика освојило похвале је на окружном такмичењу, Бошковић Милан 6/2 и Лесић Мина 7/3, док је Марија Огњеновић 6/3 освојила прво место и тиме се пласирала на републичко такмичење где је освојила похвалу.

БИОЛОГИЈА

На општинском такмичењу из биологије учествовало је 18 ученика. Четири ученика освојило је друго место – Марјановић Ђурђија 5/3, Рајковић Кристина 5/1, Ненадовић Анђела 7/2 и Ђукић Ивана 7/1 док су три ученика освојила треће место – Катић Анђела 5/1, Гламочанин

Гордана 5/3 и Ђаковић Тамара 7/1. Ниједан ученик се није пласирао на окружно такмичење.

ЛИКОВНА КУЛТУРА

Из области ликовне културе на разним конкурсима награђене су следеће ученице: Сара Дамњановић 6/2, Соња Стојнић 5/1, Јована Ерић

5/3 и Анђела Катић која је освојила другу награду.

ШТА ЗНАШ О САОБРАЋАЈУ

Двоје ученика је учествовало на општинском такмичењу из саобраћаја. То су Марија Огњеновић 6/3 и Сузана Савић 8/4.

ПРЕДСТАВЉАМО ВАМ...

Ђака генерације

Пред одлазак из четвртог разреда, учитељица нам је рекла да треба да оправдамо јој указано поверење. Тада сам устао и рекао да ћу бити најбољи.

Кад смо стигли у пети разред, пред наставницима смо сви били једнаки. Морали смо својим знањем да се покажемо. Сећам се тренутка када ми је разредна у шестом разреду пришла и рекла: „Лука, постоји нешто што се зове – ђак генерације. Волела бих када би пробао да освојиш то звање.” Тада сам и разредној обећао да ћу бити најбољи.

Осим у школи, добре резултате сам освојио и на такмичењима из хемије и математике. Већ крајем осмог разреда наставници су наговештавали да бих могао да будем ђак генерације.

И онда је дошао тај 21. мај, дан када се проглашава ђак генерације. Изашао сам пред публику и прочитао говор и видео сам сузе на лицима разредне и учитељице. Тада сам знао да сам одржао обећање.

А највише се радујем што је у том тренутку највећу срећу доживела моја породица, мама, тата и брат, који

су ми били највећа подршка у мом осмогодишњем школовању.

Трудићу се да оправдам ово звање и у даљем школовању.

Лука Ивановић VIII-4

Утисци са такмичења

Шта кажу наши млади такмичари...

Ове године успела сам да учествујем на окружном такмичењу из математике. Радовала сам се томе и очекивала добре резултате.

Последње две недеље, пред такмичење, напорно сам вежбала, трудећи се да урадим што више задатака.

Сећам се те суботе и одласка на такмичење. Бојажљиво сам стигла до Друге школе. Након пола сата били смо размештени у учионице и већ смо очекивали задатке. Она у којој сам ја била, била је веселих, светлих боја, са мноштвом паноя и дечијих радова. Добили смо задатке. На први поглед, изгледали су тешко, али сам знала да остајем тамо, док их све не урадим како треба.

Након завршених и двапут прегледаних пет задатака, с нелагодношћу сам устала и предала свој папир. Изашла сам из школе, мислећи о такмичењу.

Након пребројених гласова, утврђено је да Нина, моја најбоља другарица, иде на Архимедес. Била сам тужна због себе, али срећна због Нининог успеха.

То ме је само још више подстакло да вежбам и да се трудим...

Анђела Мишковић V-1

Српски је одувек био мој омиљени предмет у школи. Када сам дошла у пети разред сазнала сам да ћу моћи да се такмичим. Била сам одушевљена! После дуго времена наставница је рекла да ће ускоро бити такмичење из српског и да се пријави ко жели да иде. Брзо сам подигла руку и осетила узбуђеност.

Од тог тренутка почела сам да бројим дане до такмичења. Вредно сам се спремала. Сваки пут сам долазила на додатне часове на којима наставница припрема ученике и објашњава им све у вези са градивом. Сваки дан обнављала сам граматику и радила задатке из разних књига и са интернета да бих знала шта морам да утврдим.

Када је дошао дан такмичења, била сам помало уплашена. Бојала сам се да ли ће бити неких ствари које нисам довољно добро запамтила. После школе остала сам на шестом часу и отишла у учионицу у којој се раде тестови. Узела сам папир са питањима и сконцентрисала се. Тада су сва трема и страх нестали и написала сам све што знам.

Сутрадан у школи наставница је рекла да смо се на општинско такмичење пласирале моје три другарице Соња Стојнић, Анђела Катић, Анђела Мишковић и ја. Када сам то чула мојој срећи није било краја! Било ми је драго што сам ја прошла даље, али и моје три другарице!

За општинско такмичење спремао сам се још више. Вежбала сам и стално све обнављала. И даље сам долазила на додатне часове и трудила сам се да запамтим што више информација.

Општинско такмичење одржавало се у Првој школи. Била сам много уплашенија. Овог пута страх није нестао, али сам веровала у себе и своје знање. Много брзо сам урадила тест. Завршила сам за пола сата од понуђених два.

Један бод ми је недостајао да прођем на окружно такмичење. Због тога сам била тужна, али ми је драго што су се моје другарице пласирале на окружно такмичење. То што нисам наставила даље, дало ми је подстицај да се још више трудим и будем боља следеће године. ■

Јована Богдановић V-1

Свако од нас се труди да се истакне у нечему и буде бољи од најбољих. Било да је то спорт, природне и друштвене науке или нешто друго.

Већ неко време се занимам за историју. Привлачи ме та тајанствена и недовољно проучена наука, мноштво година, догађаја који осликавају давне епохе данашњих и временом несталих народа, стилова, владара, превара, интрига... Толико ме је то заинтересовало да се окушам у такмичењу са другима који деле моја интересовања. Пријављујем се за такмичење. Прво је школско такмичење једне среде. Узбуђење расте, понављам исте ствари по, чини ми се, сто пута и спреман сам... Осећам то. Завршавам тестирање онако како сам желео! Прошао сам, чека ме напорније учење, више труда, рада, воље. И полако, дан за даном, стиже и општинско такмичење. Већа конкуренција и већи притисак... Дошао сам. Улазим дрхтавим корацима у учионицу. Сви нешто причају, шапућу, преслишавају се... Седам на своје место. Такмичење је одмицало и био сам по мало нервозан. Нисам био сигуран у неколико питања. По реакцијама осталих, чинило се да нико није апсолутно сигуран у све. Један дечко је завршио. Предавши рад, вратио се на место да спакује своје ствари и напусти учионицу. Видело се по њему да

је збуњен. Кренуо је ка вратима и неко од његових другова га је довикнуо, у нади да ће добити одговор на питање. Окренуо се према њима и покушао да што јасније чује шта желе. Није стајао, и даље је ситним корацима ишао ка вратима. У једном тренутку чула се шкрипа катедре. Сви су подигли поглед, и видели да је несрећни дечко ударио у сто. Тихи смех свих присутних прекинула је вика професорке која је седела за тим столом.

То је ипак било нешто што је прекинуло ту мртву тишину која је владала у учионици. То нам је требало. Доживљај који ћемо да препичавамо.

После неколико дана дошли су резултати. Нисам био задовољан јер нисам добро урадио и нисам прошао, али се надам да ће следеће године бити боље. ■

Никола Петровић VI-4

Од малена волим да се такмичим. Обично бих радо прихватила сваку прилику да се докажем, али не и овај пут. Математика ми је била приоритет и готово да нисам имала времена да се спремам ни за какво друго такмичење.

На једном од часова, наставница биологије је објавила да сви који имају петицу, а ја сам међу њима, треба да се такмиче. Нисам желела да идем, али ипак нисам хтела ни да се замерим професорки.

Вече је. Седим и учим све из почетка. То је тако напорно, али морам... Сутра је такмичење, требало би да будем спремна. Лекције и нису тако тешке, али опет, шта ако ми се све побрка у глави и ако не будем могла ничега да се сетим? Шта ће онда бити? Сигурно то не би био смак света нити земљотрес, али ипак би ме било срам што сам освојила тако мало бодова.

С другарицама стојим испред кабинета биологије. Нервозна сам. Убрзо нас распоређују у три учионице и деле тестове... Питања су лака, све знам. Очекивала сам нешто теже. Ипак сам запела у укрштеници. Једва сам се сетила да напишем решење – лиска. Предајем свој рад наставници и с олакшањем излазим. После неколико дана сазнајем да сам најбоље урадила од свих петака и да пролазим на општинско такмичење. Професорка ће бити поносна, а ја сам срећна због свог успеха!

За наредно такмичење које се одржава у средњој школи више сам се спремао. Неки строг професор нам објашњава правила за попуњавање тестова. Нестрпљиво окрећем тест. Прво питање је о неким профазима и анофазама. Ово нисмо учили! Успаничила сам се... Међутим, шестако који је седео до мене је приметио да смо заменили тестове. Вратила сам му његов, а он је мени мој. Већина питања је лака, али за нека сам се и помучила. Нервозно сам вратила папире и излетела напоље. Почела сам лакше да дишем...

Следеће године ћу се још више потрудити, јер желим да успем. Схватила сам да је наставница била у праву што ме је послала на такмичење. То ми је обезбедило закључену петицу, и донело ми још више самопоуздања. Сада биологију обожавам и сваки пут се радујем новој лекцији. ■

Кристина Рајковић V-1

Тог недељног јутра сам се пробудио пре свих осталих. Оно што ми није дало мира је узбуђење због онога што је требало да се догоди тог преподнева, а то је регионално такмичење из историје где сам био један од представника наше школе. Заправо, ја нисам био узбуђен због такмичења, већ због тога што је за мене историја представљала најзанимљивији предмет у школи.

Моје интересовање за њу кренуло је од мојих предшколских дана када сам добио прве књиге о историји. Могућност да из тих књига сазнам о томе како су људи живели у прошлости ме је фасцинирала.

Моји родитељи знајући да волим историју често су ми куповали енциклопедије, историјске атласе и друге сличне књиге. Тако ми је историја од омиљеног предмета постала и нека врста хобија. Успут сам почео да се занимам и за археологију, а посебну радост ми представља „њушкање“ по таванима и подрумима старих кућа, где увек може да се нађе нешто занимљиво. Претраживање по интернету је права авантура богата страницама посвећеним историјским местима и историјским личностима.

Због свега тога, радо идем на такмичења из историје и трудим се да на њима покажем што боље знање. Ово регионално такмичење које се одржало у VII школи за мене представља једно ново и велико искуство. На њему су учествовали ученици виших разреда свих основних школа нашег региона, а ја сам освојио друго место међу VI разредима.

Сам резултат, којим сам иначе задовољан, није толико важан. Најважније је узбуђење које у мени буди жељу за новим сазнањима из историје. ■

Војислав Ђорђевић VI-3

ХОРСКА СЕКЦИЈА ШКОЛЕ

У нашој школи већ педесет три године ради хорска секција. Са пуно љубави и труда нови наставник музичке културе Владимир Флорјанчић већ три године води ову школску активност.

Током сваке школске године хор има редовне пробе два пута

недељно у кабинету музичког. Хор чини око педесет чланова, ученика виших разреда. Најважнија два наступа су за школску славу Светог Саву и Дан школе.

Када нам наставник са осмехом на лицу прочита обавештење о неком наступу, ми се

толико обрадујемо да почињемо да вришtimo, скачемо и весело певушимо по учионици. Пре сваког наступа наставник од нас тражи предлоге и мишљења о репертоару песама за свечаности. У оквиру извођења певамо три песме, две главне и једну споредну.

На хору је најлепше то што се заједно упознајемо, напредујемо и трудимо. Једни другима помажемо да научимо текстове и разбијемо непотребну трему. Свима би препоручила да нам се прикључе већ од следеће године. Тако ће нас бити више и заједничким гласовима певаћемо боље.

Хор је много лепа активност и ако волиш да певаш, поготову у друштву, немој да дозволиш да те ико спречи. Дођите да певамо заједно! ■

Наталија Момић V-2

ДАН ШКОЛЕ

Моја школа је за мене једно лепо место, где сваки дан испуњавам паметним стварима – учењем и наравно дружењем са својим драгим другарима. Наш град је мали, те се готово сви ђаци већ познају и друже. Наша школа просто одише добром енергијом и цела заједница је веома сложна.

Сваке године обележавамо Дан школе, где се сви окупимо и трудимо се да кроз музику, глуму, фолклор и наступ најбољих ученика прикажемо школу у што бољем светлу.

Ове године имали смо част да угостимо ученике из Велења и Тузле. Наиме, наше школе су збратимљене и ови сусрети се дешавају већ неколико година.

Гости су стигли вече уочи Дана школе. Тада смо сви заједно отишли на представу „Дечаци Павлове улице“. Представа је била симпатична и интересантна, јер су глумили дечаци из наше школе. Судећи по громогласном аплаузу, изгледа да су и гости били задовољни.

Сутрадан, наступом хора, у коме сам и сама учествовала, отпочела је прослава. Затим, директор је пожелео добродошлицу свима и рекао неколико значајних речи о самој школи. Заиста, било је дивно видети у публици толико драгих људи на једном месту, који су дошли да увеличају прославу:

наставника, родитеља, ученика... Следећу тачку извели су успешни рецитатори, освајачи бројних награда... Симпатични играчи фолклора, одевени у наравну ношњу, представили су Тузлацима и гостима из Велења сву лепоту наше музике и игре.

Након још једне тачке хора, ученици из Тузле и Велења су нам отпевали дивну песму о љубави и другарству између деце широм света и тиме изразили наше пријатељство. Такође, имали смо прилику да уживамо и у њиховој самосталној плесној тачки.

Осећала сам се посебно док су најбољи ученици наше школе примали признања и награде за бриљантан успех, као и када је изабран ђак генерације. Тај моменат био је дирљив јер смо се, на неки начин, опристили од осмака.

На самом завршетку, наш директор је поклонио директорки из Словеније слику Ваљева и тако симболично оснажио везу између школа, која ће, надам се, трајати још дуго...

Волела бих да им и сама једном узвратим посету, можда би то било најлепше баш онда кад и они буду прослављали дан своје школе... ☐

Соња Стојнић V-I

БИЛИ СМО У ВЕЛЕЊУ

П рича, смех, галама, као да сви који смо били у аутобусу на путу за Словенију, нисмо желели да сакријемо ведро расположење.

20. септембра наставници, моји другови и ја са нестрпљењем смо чекали да угледамо наше пријатеље. Након срдечног дочека уследила је прозивка и тада је свако од нас упознао свог домаћина. Мој боравак у њиховој породици био је диван.

Нова другарица Ајда има два брата који су истог узраста као мој брат тако да сам имала утисак као да сам у својој кући. Родитељи су јој били веома

пажљиви и трудили су се да мој боравак код њих буде заиста незабораван.

Упознали смо Велење, замак, галерију и њихову школу. Учествовали смо у програму и преставили нашу школу. Вук Огњеновић је добио огроман аплауз обраћајући се публици на словеначком језику. Били смо на њиховом чувеном фестивалу Пипи Дуга Чарапа. Орагнизација целог тог програма на мене је оставила најјачи утисак. Цео град је у духу фестивала. Тих дана ђаци долазе у школу обучени за фестивал. Манифестација се одвијала на великом простору поред језера, а ученици имају могућност да учествују у разноврсним радионицама.

Ближи се Дан школе када ће доћи наши пријатељи из Велења. Договарам се са својим другарицама да ии овај пут приредимо незабораван боравак и дружење.

■

Катарина Тулимировић VII-3

РАД ДРАМСКЕ СЕКЦИЈЕ

У нашој школи драмска секција одавно постоји. Воде је наставнице Сандра Софронић и Наташа Антонић. Ове школске године реализовале су позоришну представу „Дечаки Павлове улице”.

На аудицији су пажљиво бирани глумци. Током проба наставнице су радо прихватале идеје учесника. Свака улога захтевала је да се глумци удубе у лик који глуме. Било је ту смеха, суза, радости и туге али понајвише је било заједничког труда и рада. Пробе су нам биле занимљиве, чак је једну пробу држао и режисер из драмског студија „Абрашевић”. Својим саветима нам је много помогао. Свака његова похвала

и покуда прихватана је са озбиљношћу са наше стране. Одједном смо схватили да то што радимо стварно даје резултате. Гледали смо како се свако од нас на сцени претвара у лик који тумачи. Међусобно смо се помагали дошаптавајући текст друговима који су због треме заборавили сценарио. Док се представа крчкала приближавала се и њена премијера. Сви смо стрепели од ње, али и ишчекивали да својим школским друговима покажемо шта смо то дуго припремали и вежбали. Наставнице су заиста имале стрпљења са нама и давале нам максималну подршку. Решавале су проблемчиће. Њихов осмех нас је соколио да наставимо даље.

Дошао је и тај дан – стигли су и другари из Словеније. Све нас је дрмусала трема. Имали смо и пробу и пре и после подне. Храбрили смо једни друге. Није било лако први пут изаћи на сцену Дома културе пред другарима, Словенцима, родитељима и наставницима. Сваки ваш аплауз нам је много значео и бодрио нас. Иако смо били уплашени све је прошло у најбољем реду. Публика је била одушевљена.

Драмска секција ми је отворила нека нова врата. Надам се да ћу и у будућности учествовати. Сјајан осећај!

Борко Веселиновић VI-1

СПОРТСКИ ДАН

За спортски дан, Пета школа је организовала излет, пешачење до манастира Ћелије. Била сам веома узбуђена, али и помало уплашена чињеницом да чак до тамо идемо пешке.

Дошао је и петак, дан поласка и сви ученици четвртог и виших разреда били су на окупу. У толикој гужви, упутили смо се ка Грацу, предвођени наставницима.

Прошли смо поред споменика Стевана Филиповића. Ишли смо даље, кроз Попаре. Била је велика врућина и сунце нам је свима зрачило у очи. Иако су се пријатељи око мене жалили како их боле ноге, ја нисам била уморна.

Далеко смо одмакли. Прошли смо поред шумице и затим сишли с асфалта и наставили кроз долину густе, пожутеле, осушене траве. Једва смо корачали кроз њу. Када смо је прошли, попели смо се на узбрдицу

и наставили уском стазом. Са десне стране могли смо видети куће, али нисмо угледали ни једног човека. Са моје леве стране свугде је била шума.

Касније смо дошли до још једне долине избледеле траве, боје неба. У близини су била два пута којима смо могли наставити. Група је отишла левим. Доста ученика је остало код великог дрвета, да се одмори, али ја нисам. Са неколико пријатеља сам наставила пут.

Терен је био веома стрм и помало опасан. Морали смо да ходамо уском стазом, са много великог камења. Са леве стране се налазила огромна провалија пуна дрвећа, оштрог грања и опадака. Сви су морали бити веома опрезни. Понекад сам морала да скачем са камена на камен како бих превазишла препреке на путу.

Када смо нокачно изашли на чистину, видела сам прелепи бели манастир. Међутим, само смо га

прошли и наставили ка Грацу, поново стеновитим стазама. Чим смо стигли до реке, где је требало да се одморимо, сви су одмах потрчали да седну на камење. Осетила сам велико олакшање.

Одмарали смо се и опуштали уз храну и жубор воде. Дечаки из нашег одељења су се играли лоптом која је, наравно, упала тамо где не треба... Нека деца су и улазила у реку, не би ли се расхладила, јер је било заиста много вруће. Међутим, наша игра и одмарање крај реке је мало трајало. Убрзо смо морали да кренемо назад. Желела сам још да останем, али дефинитивно нисам могла.

Пут натраг био је пун догађаја. Помало смо се изгубили и одвојили од групе, раздвајали се међусобно, али све у свему, дан је прошао веома лепо јер су на крају сви нашли прави пут и базбедно се вратили у град.

Анђела Камућ V-1

МИ НА ЕКСКУРЗИЈИ

Пети разред

У животу сваког ђака, скоро најзанимљивији доживљај је одлазак на екскурзију.

На прошлогодишњој екскурзији посетили смо Дрвенград, железницу Шарганску осмицу и планину Тару.

Шарганска осмица је готово сто година стара пруга уског колосека која се налази у близини Ужица и Мокре Горе.

Њоме воз прилично споро пролази, што путницима даје прилику да уживају детаљно посматрајући нетакнуту природу. Многи туристи, па и странци долазе да виде ову стару пругу, јер им је то интересантније од њихових супер-брзих возова који само пролете кроз пределе.

На Шарганској осмици, највише нам се свидео симпатичан зелени воз од дрвета којим смо путвали. Из њега смо видели густе зелене шуме, ливаде пуне оваца, изворе и бучни водопад. Притом смо се шалили, сваки час шеткајући с једног краја вагона на други, а повремено смо силазили на успутне станице где смо направили сјајне фотографије.

Пут нас је даље водио у град сачињен од дрвета Дрвенград, на Мокрој Гори. Емир Кустурица, наш познати филмски редитељ, замислио је и изградио овај маштовити туристички градић у коме и сам повремено борави.

Кад се закорачи у Дрвенград, са леве и десне стране виде се дрвене поплочане улице и свака води до куће старинског изгледа у којима се налазе продавница етно сувенира, посластичарница са здравим домаћим соковима и колачима, сала за приказивање филмова... Главна улица води до цркве веома занимљивог степенастог крова такође изграђеног од дрвета.

Најјачи утисак на нас оставила је статуа холивудског глумца Џонија Депа, који је пријатељ редитеља Кустурице. Ако одете у Дрвенград, обавезно попијте сок од малине и погледајте диван филм о очувању природе и бризи о животињама.

При повратку у Ваљево, у касно поподне свратили смо у хотел „Бели бор”, то јест у природу, терене и парк код хотела.

Ту смо се одморили, поиграли и уживали на свежем ваздуху планинске лепотице Србије. На тај начин смо се окрепили и припремили за повратак кући.

Веома је лепо путовати и упознавати нова места. А најлепше је када то радите са својим другарима и наставницима, јер сте онда растерећени и блискији. Зато постоје екскурзије. ■

Соња Стојнић V-1

Шести разред

Дана четвртог октобра 2011. године, четири разреда са својим наставницима, кренула су на екскурзију у Нови Сад.

Пут је био дуг, али уз добре другове и шалу, ништа нисмо осетили. На путу ка Новом Саду, прошли смо кроз Шабац и Сремску Каменицу. Прво што смо обишли када смо стигли била је тврђава на Петроварадину. Оно што нас је све привукло, јесте петроварадински сат. Интересантно је што на њему мала казалька показује минуте, а велика сате. Поглед са тврђаве био је прелеп. Са њега се види река Дунав, која краси овај град.

Касније, неколико сати смо провели у Мекдоналдсу. Када смо завршили са ужином, кренули смо у шетњу кроз центар Новог Сада. Видели смо Народно позориште, где се изводе разне представе. Свако ко дође у овај прелепи град, не може а да не оде у Народно позориште. Нажалост, ми нисмо имали ту прилику, јер нисмо имали много времена.

После дуге, прелепе шетње, посетили смо Природњачки музеј. Видели смо слике и фосиле разних животиња.

Остала два сата имали смо слободна. Поново смо се вратили у центар града и уживали у дивном дану.

Пут за Ваљево је прошао врло брзо. Због добре забаве у аутобусу, пут је био не приметан. ■

Бурђа Ивковић VI-1

Седми разред

Дана другог октобра, две хиљаде једанаесте године, седмаци су кренули на екскурзију у Сомбор. Окружени dobrим вибрацијама, ишчекивали смо да дођемо у хотел

Интернацион, који је како смо видели на Интернету био заиста диван.

Успуту смо посетили дворца Дунђерски, где смо се задржали два до три сата. Прво нам је било забавно, али касније смо једва ходали од умора. Тамо смо нашли чудно зелено воће велико као јабука, али зелено са којекаким грумуљицама. Неки су рекли да је то била дивља поморанца, али нико није био сигуран.

Око 5 сати стигли смо у хотел, био је то ужасан приказ ! Собе су биле буђаве, а у њима су биле разне бубе, паукови, кревети су били шупљи, када седнемо на кревет, пропадне се до пода. Постелина је била прљава, као да никад није опрана. У купатилу је била бушна ве-це шоља, а прозор уопште није ни постојао. Храна је била од претходног дана, а чорба је изгледала као да је извађена из замрзивача. У храни смо налазили чак и длаке. Лифт је био покварен. Једном приликом другарица и ја кренуле смо лифтом на пети спрат, али се он заглавио на трећем спрату. Уплашиле смо се, али у том тренутку неки дечаки су отворили врата и изашле смо из лифта.

Следећи дан смо провели у обилажењу Сомбора. Око два сата смо ишли на ручак у тај хотел и касније кренули за Ваљево. Упут смо свратили у Нови Сад. Ту смо били неко време и после смо наставили пут. Стигли смо око осам сати увече у наш град. Када смо дошли кућама, од умора смо одмах заспали. ■

Анђелка Илић VII-1
Јована Вуковић VII-1

Осми разред

Дан који су сви осмаци са нестрпљењем ишчекивали – 2. октобар, први дан матурске екскурзије.

Југопетрол, 8:30, остављамо ствари и улазимо у аутобус. Наша релација је Ваљево – Гамзиград – Караташ – Ђердап 1 – Лепенски вир – Сребрно језеро – Ваљево. Разбудили смо се брже него иначе и запева.

Две паузе до Гамзиграда, ми неуморни, весели. У Гамзиграду, једном од највећих материјалних остатака римске империје, видели смо рушевине тврђаве и палате римског Августа Галерија. У Гамзиграду нас је сачекао ондашњи кустос, који није знао да нас на прави начин заинтересује и привуче нашу пажњу, за разлику од фрижидера са сладоледом који се налазио са његове леве стране. Након предавања имали смо 45 минута слободног времена за обилазак тврђаве.

Следећа станица била је наше коначно одређиште Караташ. Караташ је комплекс изграђен 1991. на радној акцији за потребе екскурзија и организованих одмора. У Караташу смо били подељени по одељењима. У сваком, не баш луксузном, бунгалову по једно одељење.

Након вечере, били смо спремни за провод. Дискоотека је вероватно оставила најјачи утисак на све. Након дискоотеке, отишли смо у своје кућице где смо целу ноћ провели заједно у причи и песми. Општу атмосферу кварили су повремене „рације“ наставника, који су нас враћали у своје собе, али смо се ми неуморно окупљали и јурили из собе у собу. Након непреспаване ноћи чекао нас је пут до хидроелектране...

Када смо дошли до хидроелектране, дочекао нас је водич који нам је испричао историјат хидроелектране и њен значај.

Вратили смо се у Караташ где смо имали два сата слободног времена које смо искористили да се спакујемо и што боље запамтимо Караташ.

Из Караташа смо пошли у најстарије археолошко налазиште у Европи – Лепенски вир – налазиште старо око 8000 година од непроцењивог значаја. Видели смо реконструисану салу у којој су биле смештене све драгоцености Лепенског вира. У сали су нам пустили документарни филм о значају овог налазишта.

Упутили смо се према Сребрном језеру, једној од мртваја Дунава, а одатле смо се вратили у Ваљево.

На самом прилазу у град многи од нас су се расплакали. Ова матурска екскурзија је прошла пребрзо, без икаквих проблема и лоших искустава. Свима је остала у лепом сећању и сви бисмо волели једну репризу. ■

Стефан Марјановић VIII-3

Рекреативна настава

За неке је ово била прва рекреативна настава, за нас четвртак последња. Ученици I-4, IV-3 и IV-4 боравили су на Тари од 17. до 24. априла 2012. Дечје одмаралиште Митровац за нас је било једно ново искуство. Седам павилјона налазе се на осунчаној падини. Сваки има своје име: Пахуља, Сунце, Гора, Борови, Звезда, Срна и централни павилјон који смо сви највише посећивали. У њему смо се дружили и правили журке.

Тара је национални парк и једна од најлепших планина. Густе шуме четинара, простране ливаде, прелепи видици, кривудава Дрина, све је нас остави-

ло јак утисак. Шетња, игра и дружење са вршњацима из Лознице били су наша свакодневица тих седам дана.

Памтићемо ову рекреативну по новим пријатељствима, новим љубавима, дугим шетњама и дивној природи. Онда није чудо што смо се расплакали када смо кренули кући!

Ученици IV-3 и IV-4 са учитељицама

Ове школске године, у периоду од 16. априла до 22. априла, ученици II-3 и II-4, боравили су на рекреативној настави на Златибору, у вили BIG-ENEX.

За другаке ово је прва у низу настава у природи, и кажу да ће је памтити по:

- Искрани у ресторану, уз обиље здраве, домаће хране;

- Свакодневним шетњама Златибором, упознавању биљног и животињског света Златибора;

- Забавном-анимираном програму: шиз-фриз, маскембал, покажи шта знаш, квиз знања, позоришне представе...

- Подели заслужених диплома

Надамо се да ће ове фотографије дочарати добру атмосферу и лепо расположење које је красило ову групу свих седам дана на Златибору.

Ученици II-3 и II-4 са учитељицама

Екскурзија четвртак!

Ученици IV разреда су 10. маја ишли на једнодневну екскурзију. Посетили смо Аранђеловац, Оплепац, Тополи и Орашац.

У парку Буковчике бање, у Аранђеловцу, играли смо се у хладу великог храста.

На Опленцу црква Св. Ђорђа и Петрова кућа причају историју династије Карађорђевића.

Карађорђев конак у Тополи открио нам је детаље Првог српског устанка, који је подигнут у селу Орашац. У Марићевића јарузи присуствовали смо часу историје, који нам је на занимљив начин одржао тамошњи кустос.

Нашу екскурзију употпунило је сунчано и топло време које је доприне-ло да се још лепше осећамо.

Ученици IV-4 и IV-3 са учитељицама

ПРЕПОРУЧУЈЕМО

Књиге...

У овим врућим, летњим данима као ужитак свима препоручујем књигу "Марли и ја" Џона Грогана. На бескрајно духовит начин, Џон Гроган свог љубимца Марлија учи како да се понаша у лепим, смешним и тужним ситуацијама. Међутим, овај добродушни лабрадор, иако немиран, свом газди је све време указивао на истинске животне вредности- љубав, срећу, здравље и пријатељство. Свим правим љубитељима паса ова књига прирашће уз срце. ■

Соња Стојнић V-1

Ако волиш да читаш, волиш авантуру и забаву, мистерије и загонетке, победе и поразе, уједно тужне и срећне ствари, онда ће ти се комплет књига „Драгуљи Делторе“, сигурно допасти.

То је прича о авантурама Лифа, Барде и Јасмин, који трагају за седам изгубљених драгуља појаса Делторе. Лиф је шеснаестогодишњак, који воли авантуру. И баш за његов шеснаести рођендан, отац га шаље у важну и опасну мисију, заједно са Бардом, некадашњим чуварем велике пате у Делу. У потрази за топазом, драгуљем појаса Делторе, у мрачним шумама тишине, срећу Јасмин, дивљу девојчицу, без оца и мајк, која је у стању да прича са дрвећем. Са њом су још и гавран Кри и мало слатко створење Фили.

Господар Сенки је разлог због кога трагају за драгуљима. Он је поробио народ Делторе, уништио све њене лепоте као и палату у Делу и раскидао на комадиће појас Делторе, а седам драгуља су зли змајеви „Ак- бабе“ расули на најудаљења и најопаснија места. То су Шуме тишине, Језеро суза, Град пацова, Подмукли песак, Планина ужаса, Лавиринт звери и Долина изгубљених, а то су уједно и називи седам књига о појасу Делторе.

Саветујем вам да их прочитате и сазнате шта ће се десити са народом Делторе у осмом делу књиге. ■

Анђела Мишковић V-1

Писац чувеног романа за децу, *Мали принц*, је познати француски авијатичар Антоан де Сент Егзипери. Рођен је на самом крају дветнаестог века, тачније 1900.-те године, а умро је 1944. Сматра се да је убијен током лета

над домовином, али његов авион нити тело нису пронађени. Писао је многе романе, а мени најлепши је баш овај, *Мали принц*.

Радња овог дечјег романа је веома компликована. Садржи више кратких целина са разним дешавањима. Радња прати Малиог принца при посетама разних места на дугом путовању. У сваком делу ове целине крије се поука. Иако је ово дело писано за млађе, ваљано се може разумети тек када си старији.

Наиме, Малом принцу је досадило на својој малој планети, са уображеном ружом, те полази са ње како би пронашао ново место за живот. Успут среће краља, пијанца, фењерицу са својим фењером, пословног и надменог човека, а на самом крају и географа. Он га упућује да крене на Земљу где има на хиљаде и хиљаде људи каквих је срео на свом путу. Тако и уради. Након дужег времена слетео је у пустињу. Пошто није видео ни једно друго место помислио је како је ово грозна планета, али је ипак кренуо у обилазак. На свом путу виђао је много ствари и на крају је схватио да није требало да остави ружу. На крају свог пута, замолио је змију да га врати кући и она га је једним угризом послала тамо.

Ликови овог романа су: Мали принц, пилот, змија, лисица, географ и разни дуги људи. Главни од њих су пилот и Мали принц.

Мотиви су многобројни, на пример сусрет авијатичара и дечака, ујед змије, разговор са лисицом, посета планетама и многи други. Порука је да никада не схватимо вредност нечега, док га не изгубимо, а идеја је да никада не треба остављати своје пријатеље.

Стилске фигуре које уочавамо су персонификација, која се примећује у принчевом разговору са животињама и епитети који се провлаче кроз цео текст, али највише их је код описа Земље и мањих планета.

Препоручујем свима да прочитају ову књигу, јер је веома интересантна и поучна. Чак и ако сте је читали, саветујем вам да то опет урадите, јер овакво дело никад не може да досади. ■

Јована Вуковић VII-1

Плес...

Плес је ритмичко покретање тела, обично у складу са музиком и у ограниченом простору с циљем изражавања идеја или емоција, осло/

бађања енергије, или једноставно уживање у покрету. То је једна од најстаријих уметности, а присутна је у скоро свакој култури света. Динамику и ритам одређује измењивање напетих и опуштених, јаких и слабих покрета, кратког или дугог временског трајања. То је језик који не познаје границе и он покретима изражава емоције. Зато и може допрети до људи различитих нација, вера, образовања и старости.

Он гарантује радост и надахнуће онима који плешу и онима који гледају. Такође, обогачује и храни душу човека, има низ позитивних учинака на физичко здравље. Покрет је емоција, снага и живот, оно што нас испуњава и оно што нам дозвољава да заვიримо и дотакнемо оне давно заборављене делове природе, који постоје у свима нама. Људи су временом почели да осећају да их музика може зближити. Да кроз игру они могу стварати односе, осетити спајање душа и наговештај љубави. Он пружа сигурност, осећај победе и даје награду ономе ко му се посвети. Плес представља мали, али важан кутак у човековом животу, у који увек може отићи и у који се може растеретити оних лоших ствари из свакодневног живота.

Плес се дели у неколико главних скупова: ритуални, народни, модерни друштвени плес и балет, али је ипак главна и основна подела на: стандардне плесове и латино-америчке плесове.

Плесом се бавим око шест година и знам да је стварно најбољи осећај од свих онај када играш, те вам ја препоручујем да се бавите плесом.

И на крају једна порука за све: Ко једном прихвати плес и схвати га на прави начин, остаће заувек везан за њега.

Малешевић Катарина VI-1

Спорт...

Мислим да је одбојка идеалан спорт за данашњу омладину. Стога препоручујем свима да се од малена прикључе тиму. Деца вишак своје енергије користе у вештој игри сналажења и брзине. Осим тога, дружење на тренинзима пружа највећу радост и узбуђење, који су јединствени. Одбојка је и један од захвалних спортова, јер помаже при исправљању деформитета на кичми. Предности стечене тренирањем одбојке остају за цео живот. ■

Соња Стојнић V-1

СПОРТИСТА ГЕНЕРАЦИЈЕ

Мој добар пријатељ Миодраг Топличевић ове године је завршио осми разред. Из наше школе понеће лепе успомене, али и титулу спортисте генерације, заједно са Петром Маријановићем. На сва моја питања, Миодраг је радо одговорио...

Зашто тренираш кошарку?

– Кошарку сам, може се рећи, случајно одабрао.

Неки од мојих другова су почели да тренирају, па сам и ја дошао на тај први тренинг. Кошарка ми се допала, био сам одушевљен.

Иначе, кошарку тренирам осам година, од првог разреда основне школе.

Како све постижеш – да будеш добар ученик и одличан кошаркаш? Имаш ли слободног времена?

– Поред школе, учења и тренинга имам јако мало слободног времена.

Стигнем да одем на сваки тренинг, али стигнем и да одрадим све за школу. Трудићу се да тако наставим и у средњој школи, или

да чак тренирам још интензивније.
Сећаш ли се првих утисака о

тренерима и о деци са којима си већ сада дугогодишњи пријатељ?

– Сви тренери који су ме до сада тренирали били су веома добри и као људи и као тренери и поносан сам што их познајем. Другови са тренинга су ми јако драги и веома блиски.

Недавно си био на турниру у Прагу. Како је твоје мишљење о свему томе?

– У новембру сам био на турниру у Прагу. На отварању турнира нисам уопште размишљао о томе да ћемо бити у финалу, а камоли да ћемо освојити турнир. Сви смо играли пожртвовано и срцем. Тако да смо ушли у финале и победили. ■

Интервју радила:
Малешевић Катарина VI-1

ШАРЕНА

Питали смо ученике нижих разреда шта би желели да буду кад порасту.

Ево неких занимљивих одговора:

Кад порастем, желим да будем:

- * рокер, да бих био славан. *Релџа Матеш III-3*
- * фудбалер, јер хоћу да будем познат. *Ранко Милићевић III-3*
- * посластичар, јер волим да кувам. *Андреа Мариановић II-1*
- * шеф банке, да бих имао много пара. *Војин Живановић II-4*
- * шеф модне агенције, да бих наређивала манекенкама. *Теодора Трипковић II-4*
- * певачица, да бих имала много пара. *Наташа Лукић II-2*
- * учитељица, да бих писала на табли. *Анђела Дамњановић II-2*
- * посластичар, јер хоћу да поједем сав сладолед. *Урош Лукић III-1*
- * пољопривредник, јер волим да радим на свежем ваздуху. *Немања Савић III-1*
- * инспектор, да бих хапсио лопове. *Душан Стојаковић III-1*
- * учитељица, да бих могла да грдим децу. *Нина Петровић III-1*
- * докторка, зато што ће ми лепо стајати бела униформа. *Драгана Крстић I-1*
- * архитекта, да бих направила најбољу играоницу на целом свету. *Софија Јаневска II-3*
- * хемичар, да бих учитељици смаућао пасту за зубе од љуте папричице и соде бикарбоне. *Лука Вујић II-3*
- * докторка, да бих излечила децу од батина. *Ирина Карашенко II-3*
- * виолиниста, зато што су ми сви у кући музичари. *Томислав Петровић IV-2*
- * аутомеханичар, зато што волим аутомобиле. *Иван Павловић IV-2*
- * кошаркашица, јер ми се свиђа и волела бих да будем позната. *Сузана Мандић IV-2*
- * ватрогасац, јер бих желео да спасавам људе. *Алекса Гојковић III-3*
- * стоматолог, да бих поправљала зубе. *Невена Недић III-3*
- * фризерка, јер лепо намештам фризуру. *Јелена Андрић III-3*
- * педијатар, јер ми је жао када су деца болесна и хоћу да их излечим. *Анђела Младеновић II-1*
- * цез певачица, зато што се тиме бави моја тетка. *Калина Петровић II-4*
- * професор енглеског језика, јер то волим и желела бих тиме да се бавим. *Олга Јокић III-1*
- * астронаут, да могу да летим у свемир. *Вукашин Веселиновић I-1*

СТРАНА

Питали смо ученике виших разреда коју средњу школу желе да упишу.

Ево неких занимљивих одговора:

Уписала бих Економску, зато што ме интересује смер економски техничар. *Александра Тешић VIII-2*

„Ваљевска гимназија” јер мислим да ћу стећи основно знање, а и желела бих да се бавим правним пословима. *Јелена Обрадовић VIII-1*

Уписала бих средњу музичку школу у Ваљеву, због даљег образовања у музици (теоријски смер). *Јелена Сћанић VIII-2*

Уписала бих Техничку школу због смера друмски саобраћај, јер мислим да је то најбоље за мене *Марија Ранковић VIII-2*

Уписала бих Техничку школу због атмосфере, због смера за безбедност у саобраћају коју волим да завршим. Та школка ми се највише допала. *Кристијана Ранковић VIII-2*

Медицинска - општи смер, свиђа ми се, волим то и веома је занимљиво. *Буга Икић VIII-1*

Економска школа, комерцијалиста, зато што волим рад на компјутерима и зато што ме то једино занима и женски посао је седети у канцеларији. *Нина Пејровић VIII-1*

Пољопривредна школа - смер хортикултура, зато што је тај смер један од најлакших и нема тешку праксу. Постоји и могућност за даље ка мојој жељи „Полицијска академија“. *Небојина Товарнишки VIII-1*

Уписао бих Ваљевску гимназију зато што мислим да је то најбоље за моје даље школовање и мислим да ћу ако завршим гимназију отићи даље на жељени факултет! *Миодраг Тојлићевић VIII-2*

Економску - пословни администратор. Зато што ме занима и волела бих да се бавим тиме. *Јована Лукић VIII-1*

Уписала бих средњу Економску школу зато што ми се та школа највише свиђа. *Ивана Марковић VIII-2*

Уписао бих Техничку школу због даљег школовања. *Ђорђе Јаковљевић VIII-2*

Уписао бих Медицинску школу општи смер или угоститељски техничар - Економска школа. Због даљег школовања. *Драгољуб Милојкић VIII-2*

Уписала бих Економску школу због тога што волим економију, зато што бих волела да се бавим вођењем књига, неких рачуна итд. Свиђају ми се профили који се налазе у тој школи, јер бих то волела да радим, као економиста... *Горица Јосићовић VIII-2*

Уписао бих Гимназију због тога што ми је близу. *Никола Благојевић VIII-2*

Техничку школу, администратор рачунарске мреже. Лепа школа :D *Филип Веселиновић VIII-2*

Техничка школа, механичар за расхладне уређаје и термичке уређаје. Зато што хоћу да се бавим тим послом. *Филип Рајчевић VIII-1*

Анкету радиле: *Кристијана Живановић и Кајарина Малешевић VI-1*